

Arrest

nr. 58 920 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. TALPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 december 2009 een asielaanvraag in. (Zo bepaalt bijlage 26, doch dit moet zeer waarschijnlijk 9 december zijn)

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 1 oktober 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U bent minderjarig.

U geeft aan dat u thuis was, naar school ging en terug naar huis kwam. U kan niets vertellen over de problemen die uw familie kende in Armenië. U geeft aan dat uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299) dat weet, en u verwijst naar haar dossier. U geeft aan dat al uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299), en u geeft aan zelf geen persoonlijke problemen te hebben gekend.

U verliet Armenië op 2 december 2009, en u reisde met de bus naar Moskou (Russische Federatie). U reisde met een trein verder naar Minsk (Belarus). Vanuit Belarus reisde u met een auto via onder andere Polen richting België. U kwam België binnen op 9 december 2009 in het gezelschap van uw grootmoeder H.(...) L.(...) (O.V. 6.543.294), in het gezelschap van uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299), in het gezelschap van uw broer A.(...) R.(...) (O.V.6.543.303), en in het gezelschap van de minderjarige vriendin van uw broer, K.(...) M.(...) (O.V. 6.543.306), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 9 december 2009.

B. Motivering

U verwijst tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal naar het dossier van uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299). U verklaart tijdens datzelfde interview dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende (CGVS, p. 5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw tante A.(...) I.(...) (O.V.6.543.299) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste, die als volgt luidt:

"U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw broer omwille van zijn deelname aan de betoging waarbij 10 doden vielen werd opgeroepen bij de politie, en u geeft aan dat na het vertrek van uw broer naar de Russische Federatie de politie verschillende keren bij u is langs geweest om te informeren naar de verblijfplaats van uw broer (CGVS, p. 7 en 9).

Uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw moeder H.(...) L.(...) (O.V. 6.543.294) blijken echter een aantal tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

Zo verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal ten eerste dat uw broer **lid was van de HHsH partij** en hiervan een **lidkaart** had (CGVS, p. 5). Uw moeder verklaart daarentegen dat uw broer **geen lid was van een partij** (CGVS, p. 5). Toen uw moeder met deze contradictie werd geconfronteerd, herhaalde ze dat uw broer geen lid was van een partij, maar wel deelnam aan acties waaraan ze evenwel toevoegde dat uw broer veel verborgen hield voor haar. Aangezien de politieke activiteiten van uw broer aan de basis liggen van uw verklaarde problemen, is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen (CGVS, p. 5).

Ten tweede stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw broer vlak voor zijn convocatie bij de politie in maart 2008 **nog verschillende keren** deelnam aan protestacties (CGVS, p. 7). Uw moeder verklaart daarentegen dat uw broer **sinds 1 maart 2007 niet meer** deelnam aan protestacties (CGVS, p. 7). Toen uw moeder met deze contradictie werd geconfronteerd, gaf ze aan dat hetgeen u verklaarde onmogelijk is aangezien er geen protestacties waren in 2008. Aangezien zoals hierboven reeds vermeld de politieke activiteiten van uw broer de kern uitmaken van uw asielrelaas, is deze verklaring evenmin afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen (CGVS, p. 5).

Ten derde stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat het paspoort van uw broer werd afgenomen door de politie op 15 maart 2008, en het paspoort van u en uw moeder **enkele dagen later** (CGVS, p. 4). Uw moeder verklaart daarentegen dat **op dezelfde dag** de paspoorten van u, haarzelf, uw broer en zijn partner werden afgenomen (CGVS, p. 4). Toen uw moeder met deze contradictie werd geconfronteerd, herhaalde ze dat op dezelfde dag de paspoorten van u, haarzelf, uw broer en zijn partner werden afgenomen (CGVS, p. 4), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u enkele cruciale elementen die een belangrijke impact hebben op de problematiek die u aanbrengt in het kader van uw asielaanvraag foutief weergeeft, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Zo geeft u ten eerste uitdrukkelijk aan dat de 10 doden bij de protestacties vielen op 1 maart 2007 (CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat deze feiten zich afspeelden op 1

maart **2008**. Toen u hiermee werd geconfronteerd, bleef u er nochtans bij dat het wel degelijk om **2007** ging.

Ten tweede situeert u de meest recente presidentsverkiezingen **in mei 2007**, hetgeen volgens uw verklaringen **na** de protesten van 1 maart 2007 (sic) is, waarbij de 10 doden vielen (CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de meest recente presidentsverkiezingen plaatsvonden in **februari 2008**, en dus wel degelijk **voor** de feiten van 1 maart 2008 waarbij de 10 doden vielen, aangezien deze protesten namelijk net een reactie waren op deze meest recente presidentsverkiezingen. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, bleef u erbij dat de meest recente presidentsverkiezingen wel degelijk **voor de zomer van 2007** plaatsvonden.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, blijkt bovendien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008 tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name familie van mensen die hebben deelgenomen aan de betoging waarbij de 10 doden vielen, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, niet hebt voorgelegd. Nu verklaarde u weliswaar dat uw paspoort door de politie in Armenië was afgenomen (CGVS, p. 3). Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder in dit verband (zie supra), kan hier echter geen geloof aan worden gehecht.

Aangaande uw reisroute verklaarde u tenslotte dat u vanuit Belarus via Polen en Duitsland naar België bent gereisd en geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grens (CGVS, p. 4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengenzone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeens paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld."

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in de asioldossiers van uw grootmoeder H.(...) L.(...) (O.V. 6.543.294), van uw broer A.(...) R.(...)t (O.V.6.543.303), en van de minderjarige vrouw van uw broer R.(...), namelijk K.(...) M.(...) (O.V. 6.543.306), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een geboorteakte van uzelf en een huwelijksakte van uw ouders) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw ouders, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het uitvoeringsbesluit waardoor het rolrecht uit het nieuwe artikel 39/68-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) verschuldigd wordt, nog niet in werking getreden is, waardoor deze procedures voorlopig kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op de vraag van verzoeker.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn tante I.A. Hij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 58 917 van 30 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers tante I.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een eerste middel, genomen uit de schending van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, wegens ‘overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht’, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de correcte gegevens zoals zij ze heeft verteld naar aanleiding van het interview, of dat zij deze gegevens foutief heeft beoordeeld. Ze werpt op dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er tegenstrijdigheden zitten in de verklaringen die zij en haar moeder hebben afgelegd. Immers, zo stelt ze, hebben zij en haar moeder beiden verklaard dat hun broer lid was van de HhSH-partij, en dit in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt. Volgens haar kan een en ander mogelijks verklaard worden door vertaalproblemen. Immers, zo merkt ze op, heeft zij diverse malen een hele uitleg gegeven die dan amper naar één enkele zin vertaald werd door de tolk. Ze stelt dat wanneer ze de tolk hierop wees, deze haar meedeelde dat het niet belangrijk was dat dat vertaald werd. Volgens verzoekster geldt hetzelfde voor wat de deelnames aan de protestacties betreft. Ze merkt op dat zowel zij als haar moeder het er formeel over eens zijn dat zij beiden aan de commissaris-generaal verklaard hebben dat hun broer na 1 maart 2007 nog wel degelijk deelgenomen heeft aan protestacties van het HhSH. Voorts laat ze gelden dat hetzelfde kan gezegd worden over hun verklaringen met betrekking tot de afgenomen paspoorten. Ze stelt dat zijzelf en haar moeder van in den beginne verklaard hebben dat hun paspoorten op dezelfde dag werden afgenomen, doch wel op een ander dag dan die waarop dat van hun broer respectievelijk zoon werd afgenomen. Ze meent in dit verband dat er mogelijks verwarring kan zijn ontstaan in hoofde van de commissaris-generaal. Immers, zo verduidelijkt ze, waar de commissaris-generaal, wijzende op de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die zij en haar moeder hebben afgelegd, het heeft over het feit dat haar paspoort en dat van haar moeder op dezelfde dag als dat van hun broer respectievelijk zoon werden afgenomen, hadden zij en haar moeder begrepen dat het enkel om hun paspoorten ging die wel degelijk op een andere dag werden afgenomen dan die waarop het paspoort van hun broer respectievelijk zoon werd afgenomen. Verzoekster, herhalend dat haar paspoort en dat van haar moeder wel degelijk op dezelfde dag werden afgenomen door de politie, oppert vervolgens dat de commissaris-generaal ten onrechte voor waar aanneemt dat zij en haar moeder nog in het bezit zouden zijn van hun origineel paspoort. Ze merkt op dat dit hoegenaamd niet het geval is en stelt dat deze aantijging/insinuatie duidelijk een schending uitmaakt van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, oftewel een ‘overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht’. Verzoekster, speciërend dat hun paspoorten door de politie werden afgenomen op 10 maart 2008, laat vervolgens gelden dat zij en haar moeder ter gelegenheid van hun reis naar België op diverse ogenblikken geld betaald hebben teneinde de diverse grensovergangen te kunnen passeren en niet opgepakt te worden. Volgens haar verliest de commissaris-generaal uit het oog dat de diverse grensovergangen die zij dienden te passeren uiterst corrupt en omkoopbaar zijn. Verzoekster, die van mening is dat het duidelijk is dat haar belangen door de bestreden beslissing werden geschaad, werpt voorts op dat in de gegeven omstandigheden dient vastgesteld te worden dat de argumenten die worden opgeworpen in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing elke grond missen en alleszins geen reden vormen om haar de vluchtelingenstatus

te weigeren. Ze haalt vervolgens enkele theoretische beschouwingen uit een aantal handboeken aan en verzoekt de bestreden beslissing dan ook te hervormen en haar de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een nieuwe beslissing te nemen.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster maakt tevens gewag van een schending "uit de afwezigheid van rechtens vereiste feitelijke grondslag". Ze merkt op dat de commissaris-generaal het gegeven dat er op 1 maart 2007 protestacties zijn geweest waarbij er onder andere tien doden zijn gevallen volstrekt ten onrechte in twijfel trekt. Ze stelt formeel te zijn en merkt op dat de protestacties wel degelijk plaatsvonden om 1 maart 2007 en dat er toen ook tien doden zijn gevallen. Ze deelt vervolgens mede dat na deze protestacties Robert Kocharyan, en niet Serge Sarkisyan, in mei 2007 als president werd benoemd. Laatstgenoemde werd volgens haar pas president in februari 2008 en is, zo stelt ze, nu nog de president van Armenië. Voorts meent ze dat in de gegeven omstandigheden dient vastgesteld te worden dat de argumenten welke worden opgeworpen in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing elke grond missen en alleszins geen reden vormen om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Enkele paragrafen uit een aantal handboeken citerend, verzoekt ze tot slot de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een nieuwe beslissing te nemen.

3.2. De twee door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekende partij in haar middel tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en dat anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Waar verzoekster de "schending uit de rechtens vereiste feitelijke grondslag" aanvoert en waar ze de commissaris-generaal verwijt bij zijn beoordeling niet te zijn uitgegaan van de correcte gegevens zoals zij ze heeft verteld naar aanleiding van haar interview, stelt de Raad vast dat verzoekster wellicht doelt op het ontbreken van feitelijke grondslag in de motieven. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt in elk geval dat verzoekster kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in eerste instantie gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit een vergelijking van verzoeksters verklaringen met deze van haar moeder een aantal tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster enkele cruciale elementen die een belangrijke impact hebben op de problematiek die ze aanbrengt in het kader van haar asielaanvraag, foutief weergeeft. Hij wijst er voorts op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt onder meer blijkt dat personen met het profiel van verzoekster, met name familie van mensen die hebben deelgenomen aan de betoging waarbij tien doden vielen, wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er voor hen actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoekster de Belgische asielinstanties haar Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, niet heeft voorgelegd en dat haar uitleg hiervoor niet geloofwaardig is. Tot slot is hij van mening dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou zij zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengenzone zijn binnengekomen.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat zowel zijzelf als haar moeder verklaard hebben dat haar broer, respectievelijk haar zoon, lid was van de HHsH partij, dat hij na 1 maart 2007 nog heeft deelgenomen aan de acties van die partij, en dat hun paspoorten wel degelijk op een andere dag werden afgenomen dan het paspoort van hun broer/zoon, dient te worden vastgesteld dat dit niet strookt met hetgeen verzoeksters moeder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Uit het administratief dossier blijkt immers dat, wat het politieke lidmaatschap van haar zoon betreft, verzoeksters moeder de vraag van de commissaris-generaal of haar zoon lid was van een partij ontkennend beantwoordde, dat zij na confrontatie met het feit dat volgens de verklaring van verzoekster haar zoon lid was van de HHsh, opnieuw verklaarde dat deze geen lid was van een partij, maar wel deelnam aan acties, dat zij na er door de commissaris-generaal nogmaals op gewezen te zijn dat volgens verzoekster haar zoon wel degelijk lid was en een lidkaart had, als volgt antwoordde: "Neen, niet dat ik weet, hij nam enkel deel aan de meetings, zoon hield veel verborgen voor mij sinds de dood van mijn man" (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 5). Met betrekking tot de deelname van haar zoon aan protestacties verklaarde verzoeksters moeder dat deze sinds 1 maart 2007 niet meer deelnam aan protestacties (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 5) en geconfronteerd met verzoeksters verklaring dat haar broer vlak voor 11 maart 2008 nog wel verschillende keren heeft deelgenomen aan protestacties, stelde zij dat dit onmogelijk is aangezien er in 2008 geen protestacties meer waren (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 7). Wat de inbeslagname van de paspoorten betreft, verklaarde verzoeksters moeder dat in maart 2008 op dezelfde dag, hetzelfde moment haar paspoort en dat van haar dochter, haar zoon en diens vrouw werden afgenomen, waarbij zij na confrontatie met het gegeven dat haar dochter had verklaard dat de paspoorten van de zoon en diens vrouw al eerder werden afgenomen en dat pas later haar paspoort en dat van haar moeder werden afgenomen, opnieuw formeel bevestigde dat de paspoorten wel degelijk allemaal tegelijk op dezelfde dag werden afgenomen (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 4). Verzoeksters betoogt als zouden zij en haar moeder wel degelijk overeenstemmende verklaringen hebben afgelegd omtrent het politiek lidmaatschap van hun broer respectievelijk zoon, diens deelname aan protestacties, en de afname van hun paspoorten vindt dus hoegenaamd geen steun in het administratief dossier. Verzoeksters verweer dat zij en haar moeder van in den beginne verklaard hebben dat hun paspoorten op dezelfde dag werden afgenomen, doch op een andere dan die waarop dat van hun broer respectievelijk zoon werd afgenomen, en dat mogelijks verwarring kan zijn ontstaan in hoofde van de commissaris-generaal, is van elke ernst ontdaan. Het is in elk geval niet bij machte de pertinente vaststellingen op grond van de gehoorverslagen aan het wankelen te brengen. Deze vaststellingen brengen verzoeksters geloofwaardigheid sterk in het gedrang.

3.7. Wat voormelde tegenstrijdigheden betreft, merkt de Raad voorts op dat verzoekster er niet in slaagt haar beweemde vertalings- of tolkenproblemen hard te maken. Het gehoorverslag bevat precieze en gedetailleerde gegevens en er zijn geen aanwijzingen dat er zich moeilijkheden hebben voorgedaan op het vlak van de vertaling. Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster of de advocate door wie ze werd bijgestaan ooit opmerkingen hebben geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Er werd immers aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep waarop zij bevestigend antwoordde (stuk

3, gehoorverslag CGVS 08/09/2010, p. 2) en zij had op het einde van het interview eveneens niets toe te voegen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 08/09/2010, p. 11), waardoor zij verzaakt heeft aan de mogelijkheid om over eventuele vertaalproblemen haar beklag te doen. Verzoekster verheldert in haar verzoekschrift niet welke passages niet of niet correct zouden zijn vertaald waardoor haar verweer elke grondslag mist.

3.8. Bovendien stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoekster en haar moeder ook op andere punten tegenstrijdigheden vertonen. Uit de lezing van het gehoorverslag van verzoeksters moeder blijkt dat zij de vraag van de commissaris-generaal of haar zoon dagelijks deelnam aan het protest in verband met de presidentsverkiezingen bevestigend beantwoordde, en dat zij, geconfronteerd met het feit dat dit volgens haar dochter echter niet dagelijks was, opnieuw verklaarde dat het toch wel dagelijks was en stelde dat haar zoon naar alle protestacties ging (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 6). Op de vraag wie er thuis was toen de politie haar zoon kwam convoceren, antwoordde verzoeksters moeder dat zij, haar dochter, haar kinderen en haar zoon thuis waren, en toen zij geconfronteerd werd met het gegeven dat volgens haar dochter haar zoon niet thuis was, antwoordde zij dat dit niet klopt en hield zij vol dat deze wel thuis was (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 7). Op de vraag tenslotte tot wanneer hun concrete problemen duurden, antwoordde verzoeksters moeder dat de politie de laatste drie maanden voor hun vertrek niet meer langskwamen, wat zij, nadat zij geconfronteerd met het feit dat volgens de verklaringen van haar dochter de politie is blijven langskomen tot aan hun vertrek, nogmaals bevestigde (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 8-9). Aangezien dit allemaal elementen betreffen die de kern raken van verzoeksters asielrelaas, met name de voorgehouden politieke activiteiten van haar broer die de aanleiding vormen van haar problemen met de politie, doet de vaststelling dat verzoekster en haar moeder zich hieromtrent volledig tegenspreken totaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

3.9. De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel gegeven aanbrengt dat een begin van bewijs zou kunnen vormen van haar hardnekkige bewering dat de protestacties die aan tien mensen het leven kostte wel degelijk op 1 maart 2007 plaatsvonden en niet op 1 maart 2008, zoals de commissaris-generaal naar haar mening verkeerdelijk beweert. Haar uiterst algemeen betoog is dan ook niet bij machte de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is gevoegd, waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, en waaruit blijkt dat er in Armenië in de nasleep van de woelige en betwiste presidentsverkiezing van 19 februari 2008 grootschalige protestacties uitbraken, zoals op die bewuste 1 maart 2008, de dag dat in Jerevan een confrontatie tussen betogers en ordediensten ontaardde, met tien doden en ongeveer een honderdvijftig tot tweehonderd gewonden als gevolg (stuk 15, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – "Armenië"- Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan' 23/06/2010). De Raad ziet in verzoeksters verklaring dat de politie haar broer op 15 maart 2008 heeft opgeroepen naar aanleiding van het incident waarbij tien doden zijn gevallen, ook een (sterke) indicatie dat voormeld incident wel degelijk op 1 maart 2008 heeft plaatsgevonden en niet op 1 maart 2007, zoals zij beweert. Het is immers geheel onwaarschijnlijk en weinig aannemelijk dat de politie tot midden maart 2008, oftewel meer dan een jaar, zou gewacht hebben om haar broer op te roepen naar aanleiding van de gewelddadige demonstratie.

3.10. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekster verklaart dat zij en enkele familieleden met de bus vanuit Jerevan naar Moskou zijn gereisd, dat zij daar de trein naar Brest (Belarus) hebben genomen, dat zij vervolgens met een bestelwagen verder doorgereisd zijn naar Brussel, dat zij via Polen en Duitsland zijn gereisd, dat zij nergens (een persoonlijke) grenscontrole/ paspoortcontrole gehad hebben, en dat zij vierduizend dollar betaalden om geen controle te krijgen (stuk 4, gehoorverslag verzoeksters CGVS 08/09/2010, p. 4). Uit de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze (stuk 15, Landeninformatie, Antwoordfiche Tch2006-180, Toegang Schengenzone). Aangezien verzoekster beweert dat de situationele context, zoals die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, dient zij bij uitstek in concreto aan te tonen hoe zij de grenscontrole heeft omzeild. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot het herhalen van haar verklaring geld betaald te hebben teneinde de diverse grensovergangen te passeren en de blote bewering dat de overgangen die zij en haar familie dienden te passeren uiterst corrupt en omkoopbaar zijn. Het is in die context dan ook allerminst onredelijk van de commissaris-generaal te vermoeden - wat iets anders is dan 'voor waar aan te nemen' - dat verzoekster haar reisdocumenten verheimelijkt. In weerwil van verzoekers beweringen op dit punt

kan in het vermoeden van de commissaris-generaal geen 'overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht' worden gezien. Ten overvloede merkt de Raad op in voorliggend beroep niet op te treden als annulatierechter, zoals voorzien in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, zodat de schending van dit artikel uit de vreemdelingenwet te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.11. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij de Belgische asielinstanties haar Armeens paspoort, haar identiteitsdocument bij uitstek, niet heeft voorgelegd en dat haar uitleg hiervoor niet geloofwaardig is, ongemoeid laat, zodat deze vaststelling als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt. De Raad merkt ook op dat verzoekster op generlei wijze ingaat op de motivering van de bestreden beslissing dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de situatie in Armenië na de manifestaties van begin 2008 geëvolueerd is, dat alle personen, op twee na, die de autoriteiten willen vervolgen in dat kader reeds gearresteerd zijn, en dat personen met het profiel van verzoekster, met name familie van mensen die hebben deelgenomen aan de betoging waarbij de tien doden vielen, wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, doch er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Deze motieven blijven aldus gehandhaafd.

3.12. De Raad merkt tot slot op dat de feiten die verzoekster aanduidt als haar persoonlijke problemen in haar land van herkomst, met name het gegeven dat de politie één à twee keer per maand langskwam om te controleren of haar broer al dan niet terug was en ze ook zegden R., haar neef, te zullen oproepen in verband met de verblijfplaats van zijn vader vanaf het moment dat hij achttien jaar zou worden, moeilijk/ niet beschouwd kunnen worden als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, inzonderheid gelet op haar verklaring dat er nooit geweld tegen haar, haar moeder of de kinderen werd gebruikt en zij geen andere problemen kenden. De Raad wijst in dit verband ook op de verklaring van verzoeksters moeder bij het afsluiten van haar gehoor dat zij "enkel voor de kinderen vertrokken is naar een land waar de rechten van de mens worden beschermd" (stuk 4, gehoorverslag moeder CGVS 08/09/2010, p. 9).

3.13. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift op zeer algemene wijze om de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut. Het is echter haar taak om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft. De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich hierop niet baseren om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Er werd geen schending van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN